

ia77

JazzFlits

5 november 2007,
5de jaargang, nummer 17

NIEUWSSELECTIE

**PIANIST REIN DE GRAAFF OP TOURNEE
MET SAXOFONIST FRANK MORGAN**



Pianist Rein de Graaff is deze maand op tournee met de Amerikaanse saxofonist Frank Morgan. Onder de titel 'Chasin' the Bird' brengen ze een ode aan Charlie Parker. (Foto: Eddy Westveen)

[...zie ook de rubriek Straightahead\(?\) op pag. 4](#)

RADIO 6 CONCENTREERT DE JAZZ OP DE ZONDAGMIDDAG

Radio 6 zendt met ingang van deze maand alleen nog op zondag jazz uit. Onder anderen Jaap Lüdeke, Lex Lammen en Hans Dijkstal zullen dan te horen zijn. De jazzprogrammering op zaterdagmiddag wordt vervangen door voornamelijk wereldmuziek.

[...vervolg op pag. 17](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Platenrecensies	pg 5
- Susanne Alt, Pat Metheny, Nabatov/Wogram, Paul Berner, Bänz Oester, Urs Leimgruber, Kaori Osawa, Rik van den Bergh, Bert Joris, Conrad Herwig, Gato Barbieri, Christian Scott, Karin Bloemen, Boi Akih, Glerum Onnibus, Peter Beets, Nils Landgren Funk Unit e.a.	
Concertverslagen	pg 12
- Benny Wallace Trio, Amina Figarova, Rob Agerbeek, Eric Vloeimans en het Rotterdams Philharmonisch Orkest, Ruud Breuls and Friends.	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderman)	pg 15
- Jazzradio Top 10	pg 16

QUINCY JONES EN ANDREW HILL TOT NEA JAZZ MASTER BENOEMD

Orkestleider Quincy Jones, pianist Andrew Hill, percussionist Candido Camero, componist/arrangeur Tom McIntosh, trompettist Joe Wilder en jazzpleitbezorger Gunther Schuller zijn tot National Endowment for the Arts (NEA) Jazz Master benoemd. Dat werd 2 oktober bekendgemaakt tijdens een persconferentie in Dizzy's Club Coca Cola in Lincoln Center te New York City. De titel is de hoogste Amerikaanse jazzonderscheiding en is tot nu toe honderd jazzgroten ten deel gevallen.

De winnaars krijgen hun onderscheiding op 12 januari tijdens de jaarlijkse conferentie van de International Association for Jazz Education. Daar zullen ze ook een concert geven. Aan het erbetoon zijn een bedrag van 25.000 dollar en tal van optredens verbonden. In principe gaat de titel alleen naar levende grootheden, maar voor pianist Andrew Hill is een uitzondering gemaakt. Hij stierf in april, maar kreeg voor zijn dood nog over het komend erbetoon te horen.

De titel Jazz Master wordt sinds 1982 jaarlijks toegekend aan mensen die een grote bijdrage aan de jazz hebben geleverd. Onder de Masters bevinden zich onder anderen Count Basie, Art Blakey, Dave Brubeck, Betty Carter, Ornette Coleman, Miles Davis, Roy Eldridge en Sonny Rollins. De Masters worden benoemd op voordracht van het publiek.

[...zie ook de rubriek Straightahead\(?\) op pag. 4](#)

CANDY DULFER HOOG IN BILLBOARDS CONTEMPORARY JAZZ CHART

Saxofoniste Candy Dulfers album 'Candy Store' staat in de top 10 van de Amerikaanse Billboard Contemporary Jazz Chart. De hoogste positie behaalde de plaat eind oktober met een notering op nummer 2, achter Herbie Hancock's cd 'The River: The Joni Letters'.

In de lijst van 3 november staat 'Candy Story' op 10 en is de plaat vijf weken genoteerd. De cd is in de VS ook regelmatig op de radio te horen. Hiervan getuigt een notering in de top 20 van de JazzWeek Smooth Top 50, een overzicht van de meest gedraaide platen op Amerikaanse smooth jazzstations.

JAZZFLITS nummer 18 staat 19 november op www.jazzflits.nl

NIEUWSFLITSEN



Paul van Kemenade – Saxofonist Paul van Kemenade heeft een cd met Het Brabants Jazz Orkest gemaakt. De plaat met als titel 'Freedom!', bevat muziek van Charlie Haden, Carla Bley, Charles Mingus en Paul van Kemenade zelf, in arrangementen van Steve Slagle en Niko Langenhuijsen. "Wat al deze componisten bindt is hun strijd voor vrijheid. Met hun composities en instrumenten laten zij hun protest horen. Door stellingname tegen de politieke tijdsgeest wordt fantasische muziek gecreëerd", aldus de makers van de cd. 'Freedom!' wordt 9 november in De Speeldoos te Vught gepresenteerd.

Jimmy Rosenberg – De documentaire 'De Vader, De Zoon & Het Talent' van Jeroen Berkvens over gitarist Jimmy Rosenberg, is 6 oktober te Utrecht tijdens het Gala van de Nederlandse Film bekrond met een Gouden Kalf. De film over het leven en de loopbaan van de gipsygitarist werd aangemerkt als de beste lange Nederlandse documentaire. De Gouden Kalveren zijn de meest prestigieuze prijzen voor de Nederlandse film. Eerder dit jaar kreeg de documentaire al een prijs tijdens het Krakow Film Festival in Polen.

Yuri Honing – Saxofonist Yuri Honing heeft zich gewaagd aan Schuberts 'Winterreise'. De uitvoering op saxofoon, met Nora Mulder op piano, is volgens platenmaatschappij Challenge een wereldprimeur: "Voor Yuri Honing is dit icoon uit het klassieke vocale repertoire in de eerste plaats een songbook, te vergelijken met bijvoorbeeld het American Songbook. Hij improviseert niet, maar probeert tóch zijn eigen signatuur te geven in deze uitvoering, met respect voor Schubert." Honings 'Winterreise' wordt 24 november in het Bethaniënklooster te Amsterdam gepresenteerd.

Saxproject.nl – Barry Block (ss), Vincent Kuit (as), Arjen Schalker (ts), Maarten Stuurman (bs), Adrie Braat (b) en Jimmy Sernesky (dr) hebben het gehele repertoire van het Hollywood Saxophone Quartet ingestudeerd. Maarten Stuurman: "Het Hollywood Saxophone Quartet was een vrij obscuur, maar in beperkte kring legendarisch kwartet/sextet uit de jaren vijftig. Het idee om hun repertoire te gaan spelen komt van Barry Block. Inmiddels hebben we Menno Daams en Berend van den Berg bereid gevonden om voor ons enigszins in dezelfde traditie te schrijven." Alle informatie over het saxproject is te vinden op www.saxproject.nl. Op de website zijn ook muziekfragmenten te horen.

PLATEN

BOX 'INTERPLAY' GEEFT BEELD VROEGE PRESTIGE-SESSIES JOHN COLTRANE

'Interplay' is de naam van een 5-cd-box waarop de Concord Music Group vroeg werk van John Coltrane heeft gebundeld. Het betreft opnamen die de saxofonist van 1956 tot 1958 in verschillende groepen voor het label Prestige maakte.

De box geeft een beeld van de jazzscene medio jaren vijftig en laat horen hoe John Coltrane zich in die periode ontwikkelde. De saxofonist is te horen in combinaties met onder anderen Paul Quinichette, Hank Mobley, Al Cohn, Zoot Sims, Bobby Jaspar, Frank Wess en Pepper Adams. 'Interplay' is het vervolg op de box 'Fearless Leader', een verzameling cd's van werk dat Coltrane als leider voor Prestige opnam.

JOHN MCLAUGHLIN ZET ZIJN KAARTEN OP HET MEDIUM DVD

Gitarist John McLaughlin (65) ziet weinig toekomst voor de cd. Dat vertelt hij 2 oktober op de website Bloomberg.com. In een wereld van downloads zet hij zijn kaarten op het medium dvd. Binnenkort komt zijn instructie-dvd 'Gateway to Rhythm' uit.

McLaughlin zei vorig jaar zijn platenlabel Verve vaarwel en tekende een contract bij muziekdistributeur en uitgever Abstract Logix Inc. Dat bedrijf gaat al zijn toekomstige dvd's uitbrengen. Ook gaat McLaughlin er enkele oude platen opnieuw uitbrengen. De nieuwe dvd 'Gateway to Rhythm' bevat een les over het omgaan met ritme in formaties zonder drummer. Hiervoor putte McLaughlin uit zijn kennis van en ervaring met Indiase muziek, onder meer opgedaan in zijn groep Shakti. Volgend jaar komt er toch ook weer een nieuwe cd, 'Floating Point' geheten, maar die wordt wel geleverd met een dvd met beelden van de studiosessie.

PODIA

THE HAGUE JAZZ WIL AL IN 2008 EEN GROTER FESTIVALTERREIN

Het festival The Hague Jazz hoopt het festivalterrein volgend jaar uit te kunnen breiden. Dat zegt organisator Ruud Wijkniet op 5 oktober in het weekblad *Den Haag Centraal*.

Op zijn eerdere idee om volgend jaar van twee naar drie festivaldagen te gaan, is Wijkniet teruggekomen: "We moeten niet te snel willen groeien". In plaats daarvan wil hij het gebied rond het World Forum Convention Center (voorheen Congresgebouw) bij het festival betrekken. Omdat 'iedereen' volgens hem blij is met het festival, heeft hij goede hoop de gewenste armslag te zullen krijgen.

Het komende festival wordt op 23 mei volgend jaar door de Amerikaanse operazangeres Barbara Hendricks geopend. Zij zong eerder jazz tijdens een Montreux Jazz Festival. Hendricks zal niet de enige grote naam zijn, onthult Wijkniet, want door het succes van het festival (dit jaar passeerden 18.500 mensen de kassa) kan hij over steeds meer sponsorgeld beschikken. Namen kan Wijkniet op dit moment niet noemen; de onderhandelingen zijn nog gaande.

PODIA VERVOLG



BBC RADIO 3 SPONSORT LONDON JAZZ FESTIVAL TOT 2012

De radiozender BBC Radio 3 heeft zich tot 2012 als sponsor aan het London Jazz Festival verbonden. Het festival vindt dit jaar van 16 tot 25 november plaats en de BBC zal diverse concerten via radio en internet uitzenden.

BBC 3 staat al enige jaren als sponsor op het affiche van het festival. De nieuwe overeenkomst onderstreept volgens zendercoördinator Roger Wright het blijvend belang dat de omroeporganisatie aan jazz hecht: "This new deal will ensure that live jazz will remain a key part of Radio 3's unique commitment to new music in the future."

Het London Jazz Festival wordt dit jaar voor de zestiende keer gehouden en voltrekt zich op veertig podia in de Britse hoofdstad. De grote namen zijn Charlie Haden, Joshua Redman, Chick Corea, Jan Garbarek en Tord Gustavsen. Verder komt het orkest van Charles Tolliver voor het eerst naar London en zijn er cluboptredens van Jef Neve en Charlie Hunter. Onder anderen Lizz Wright en Claire Martin zingen tijdens een eerbetoon aan Ella Fitzgerald.

PRIJZEN

ZUID-KOREAANSE JIHYE LEE WINT BRUSSELS YOUNG JAZZ SINGERS CONTEST

De Zuid-Koreaanse zangeres Jihye Lee heeft 7 oktober in de Ancienne Belgique te Brussel de finale van de derde Brussels International Young Jazz Singers Contest gewonnen. Ze kreeg ook de publieksprijs. Tweede en derde werden respectievelijk de Duitse Sabine Külich en de Amerikaan Markt Brignone.

Jihye Lee (1974) behaalde het bachelordiploma aan het conservatorium in Den Haag, waar ze mainstreamjazz en bebop studeerde. Tegenwoordig volgt ze lessen aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel. Aan de jaarlijkse wedstrijd namen dit keer tien vrouwen en twee mannen deel, onder wie twee Amerikanen en acht Europeanen. Namens Nederland deed de Limburgse Kiki Martens (23) mee.

De voorronden voor de finale vonden van 3 tot en met 6 oktober plaats in de Brusselse jazzclub The Music Village, die de wedstrijd ook organiseert. De jury van de Young Jazz Singers Competition bestond uit de vocalisten David Linx, Deborah Carter, Gzregorz Karnas, de winnaar van vorig jaar, en pianist Diederik Wissels.

NIEUWSFLITSEN

Britse jazz – De Britse jazz mag zich aan een internationaal publiek presenteren tijdens de komende conferentie van de International Association Of Jazz Education te Toronto. Het programma is samengesteld door Jazz Services, een organisatie die wordt gesteund door de Arts Council of England. Onder anderen Acoustic Triangle, Polar Bear, Martin Taylors Fraternity, Dennis Rollins, Denys Baptiste, Empirical, Ian Shaw en Nikki Iles zullen optreden. Kenny Wheeler is gevraagd een stuk te schrijven voor de CUK Big Band en Courtney Pine zal een discussiepanel leiden. Nooit eerder waren zoveel Britse formaties op de jaarlijkse IAJE-conferentie te horen. De komende conferentie vindt plaats van 9 tot en met 12 januari 2008 en is de grootste internationale bijeenkomst van de jazzsector.

Edison Jazzism Publieksprijs - Zanger Boris krijgt 6 november de Edison Jazzism Publieksprijs te Eindhoven uitgereikt. Boris is de keuze van de lezers van Jazzism Magazine, die hun stem op een website konden uitbrengen. De andere genomineerden waren Laura Fygi en Wouter Hamel. De prijs is een initiatief van de Edison Stichting en Jazzism.

Langs de Lijn – De Gooise Jazzclub 'Langs de Lijn' bestaat 25 jaar. Om dat te vieren vonden eind oktober enkele bijzondere concerten plaats. Een speciaal Concert der Prominenten opende de feestelijkheden op 19 oktober. Daarvoor waren onder anderen Paulien van Schaik, Rob van Kreeveld, Ruud Breuls, Paul Benner en John Engels naar Bussum gekomen. De avond daarop trad Madeline Bell in Langs de Lijn op, samen met Frits Landesbergen, Edwin Corzilius, Erik Kooger en Jeroen de Rijk. Landesbergen was een dag later andermaal ter plekke met zijn Frits Landesbergen Combo. Het feest werd zondagnamiddag beëindigd met een jamsessie.

Cd's Brecker en Vitous bekroond - De postuum verschenen cd 'Pilgrimage' van saxofonist Michael Brecker en de cd 'Universal Syncopations II' van bassist Miroslav Vitous zijn volgens de critici van de 'Preises der Deutschen Schallplattenkritik' de beste jazzalbums van het afgelopen jaar. "Brecker überzeugt als facettenreicher Komponist wie auch als versiertere Arrangeur und führt als Instrumentalist verblüffend kraftvoll, ohne je eitel zu dominieren", aldus de jury. Diezelfde jury beschouwt de plaat van Vitous als "ein Meisterwerk voller akustischer Abenteuer, ein Paradebeispiel für grenzenlose Fantasie".

Herbie Hancock – Pianist Herbie Hancock gaat deze maand een korte tournee door de VS maken. Hij geeft zes concerten met als speciale gast singer-songwriter Sonya Kitchell.

theJazz - Het aantal luisteraars van het Britse theJazz groeit gestaag, zo maakte het radiostation eind oktober bekend. De laatste drie maanden hebben 54.000 nieuwe luisteraars het station gevonden, zodat nu bijna 450.000 mensen wekelijks op het station afstemmen. Ruim tien procent van hen is jonger dan vijftien jaar. theJazz is bijna een jaar in de lucht en het snelst groeiende Britse digitale radiostation ooit. De zender is ook op internet te beluisteren.

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

FRANSE JAZZGESCHIEDENIS BIJ MEZZO

Het tv-kanaal Mezzo maakte recentelijk bekend dat ze de driedelige serie 'A French Jazz History' zal gaan uitzenden. Deel een (woensdag 7 november 19.00-20.00 uur) behandelt de periode 1917-1940, daarna volgt een week later (zelfde tijd) de Franse jazzgeschiedenis van 1940 tot 1950. Het laatste deel gaat over de jaren tussen 1960 en 1993, inclusief, zo meldt Mezzo, de politieke gebeurtenissen van weleer. November is voor de hippe zender ook pianomaand. Bij de vrijwel dagelijkse uitzendingen (ook van 19.00-20.00 uur) zitten opnamen van Jacky Terrasson, Gonzalo Rubalcaba, Martial Solal (al enige maanden tachtig jaar), Kenny Werner en Brad Mehldau. Genoemde programma's worden deze maand veelvuldig herhaald. De VPRO-gids geeft daarover ruimschoots informatie. Dat geldt trouwens ook voor de programmering van Radio 6 en de veranderingen daar op zondag in de bijdragen van de ConcertZender.

REIN DE GRAAFF EN CHASIN' THE BIRD

De schier oneindige serie concerten van pianist/organisator Rein de Graaff wordt nu vervolgd met een welgemeende ode aan bebopponier/altsaxofonist en componist Charlie Parker. Speciale gast is altsaxofonist Frank Morgan (1933). Morgan was jarenlang verslaafd aan de heroïne en moest in de jaren vijftig, alleen al voor het bezit ervan, heel veel tijd doorbrengen in San Quentin. Qua aantal jaren in de nor, zegt men, heeft Morgan het nog gewonnen van zijn collega Art Pepper. Woensdag 7 november is Frank Morgan te gast bij het Millennium Jazz Orchestra van Joan Reinders. Dat gebeurt in het Theater Bouwkunde te Deventer. Vrijdag 9 november is het trio van Rein de Graaff, met Marius Beets en Eric Ineke, in het Bimhuis. De volgende dag concerten ze op het Utrechts Conservatorium, mede in gezelschap van trompettist Niels Tausk. De tournee Chasin' the Bird wordt zondag 11 november 's middags afgesloten te Leiden, in De Burcht. Dan is Tausk elders, misschien om zijn gloednieuwe cd op Jazz 'n Pulz/Challenge te promoten.

NIEUWE JAZZ MASTERS 2008

Begin oktober heeft de voorzitter van de National Endowment for the Arts (NEA) de Jazz Masters 2008 bekendgemaakt. Het zijn Candido Romero, Andrew Hill, Quincy Jones, Tom McIntosh, Joe Wilder en Gunther Schuller. Candido wordt beschouwd als de eerste percussionist die 'conga drumming' in de jazz introduceerde. Andrew Hill kreeg de mededeling eerder dan de anderen omdat men al vreesde voor zijn overlijden, op 20 april. De onderscheidingen worden alleen toegekend aan in leven zijnde musici. Hills composities en vernieuwende optredens gaven de doorslag, evenals zijn bijdragen als docent. Componist/arrangeur Quincy Jones is nu – straks – Jazz Master vanwege onder meer zijn activiteiten als impresario, orkestleider en platenproducer. Trombonist/componist/arrangeur Tom McIntosh behoort binnenkort ook tot de selecte groep Masters. McIntosh schreef veel muziek voor Dizzy Gillespie en James Moody. Bovendien is de filmmuziek van 'SHAFT' van zijn hand. En ook trompettist Joe Wilder gaat deel uitmaken van deze jazzelite. Hij speelde destijds bij de orkesten van Lionel Hampton en Jimmie Lunceford. Wilder zat tussen 1957 en

1973 in het lucratieve tv-orkest van de zender ABC. Gunther Schuller, de zesde Jazz Master 2008, is componist/arrangeur en jazzhistoricus.

TOLLIVER PLAYS MONK 1959

Orkestleider/trompettist Charles Tolliver heeft 13 oktober Thelonious Monks Town Hall concert 1959 uitgevoerd op de Duke University, in Durham-N.Carolina. Dat gebeurde ter gelegenheid van Monks negentigste geboortedag op 10 oktober. Eerder was al bekend geworden, via de weduwe van arrangeur Hal Overton, dat de benodigde orkestpartijen jaren geleden waren vernietigd tijdens een overstroming. Voor de uitnodiging van de Duke University mocht hij gebruikmaken van gevonden repetitiebanden of transcripties van anderen. Tolliver weigerde die transcripties aangezien hij de muziek zelf al eens had uitgeschreven. Desgevraagd antwoordde hij in een recente e-mail: "I would use only my own ears to transcribe it from vinyl. The concert was a smashing success, partly because I chose the right players to execute the music." Nu, met dat succes op zak, denkt hij er ernstig over met een tentet een wereldtournee te maken en de muziek uit te voeren van wat hij noemt "the only authentic transcribed version of the 1959 Town Hall concert".



De Charles Tolliver Big Band (Archieffoto: Tony Daenen)

Tollivers gewilde en inmiddels bekende bigband speelt 19 november op het London Jazz Festival. Een dezer dagen is ook Monks Town Hall concert (1959) heruitgebracht op Riverside/Concord Records, inclusief enkele bonus tracks. De producer is Orrin Keepnews.

KONITZ WAS WEL EN NIET JARIG

Wat orkesten nooit moet overkomen is het gemis van benodigde partituren als wordt opgetreden. Het gebeurde lang geleden bij het orkest van Count Basie. Zij waren in Parijs, de koffers met bladmuziek, ik meen, in Puerto Rico. Het verjaardagsfeest van altist Lee Konitz, 13 oktober in het Duitse Mannheim, en niet in Heidelberg zoals ik in JazzFlits nr. 16 meldde, viel door het ontbreken van partijtjes voor zijn New Nonet, voor een deel in het water. De partituren waren achtergebleven in Oporto. Inderhaast opnieuw uitgeschreven arrangementen konden de vergelijking met 'the real thing' helaas niet doorstaan. Konitz schijnt met grappen de haperende stukken aan elkaar te hebben gepraat. Met het oog op Konitz' tachtigste verjaardag mailde Phil Woods nog: "Lee has always been his own man – always searching – one of the handful of true jazz artists – and he continues his search."

CD-RECENSIES



SIMON NABATOV/NILS WOGRAM **Jazz Limbo** **Leo Records**

De cd 'Jazz Limbo' is een bewijs van hoe levendig en boeiend de jazz- en improscene in Keulen is. Pianist Nabatov en trombonist Wogram vormen al bijna vijftien jaar een duo en hebben alles in zich wat de Keulse jazz zo interessant maakt. Beiden kunnen bogen op een enorme geïnformeerdeheid: jazz (zowel bebop, swing als free) kent geen geheimen voor hen, maar ook in het verkennen van alle klankmogelijkheden van hun instrument zijn het ware meesters. Het dempergebruik en de multiphonics van Wogram zijn indrukwekkend en Nabatov kent de piano letterlijk van buiten én van binnen. Naast een onbedwingbare avontuurdrift kennen de heren echter ook een zeldzaam gevoel voor schoonheid. In de langzame passages laat Wogram horen dat hij in toonvorming misschien alleen nog Wolter Wierbos voor zich moet laten en Nabatov heeft soms een lyriek die aan Leo Cuypers doet denken. In 'Movement IV' (de improvisaties kregen niet echt titels mee) ontspint zich na een aantal vervaarlijke Cecil Taylor-clusters een melodie van een welhaast ondraaglijke schoonheid. Kortom: drie kwartier puur en ongegeneerd genieten voor wie z'n oren lekker open laat staan. (Herman te Loo)

URS LEIMGRUBER **Solo 13# Pieces for Saxophone** **Leo Records**

'Solo 13# Pieces for Saxophone' moet toch echt het extreemste album zijn dat ik in lange tijd heb gehoord. De Zwitserse saxofonist Urs Leimgruber kende ik al als een saxofoonexperimentator uit het rijtje Evan Parker, John Butcher en Luc Houtkamp. In deze solo-cd zoekt hij de grenzen op van wat nog als muziek te beoordelen en te genieten valt. Elk van de dertien stukken onderzoekt een specifieke manier van klankproductie. Zo kent 'Three' veel ruis en gepruttel, werkt 'Seven' met plopjes en gepruttel en lijkt 'Eight' aan vogelgeluiden te refereren. In een aantal nummers speelt Leimgruber met de toonhoogtegrenzen van z'n instrument. In 'Four' en 'Nine', bijvoorbeeld, is het overblazen dermate extreem dat het de pijngrens tart. Wat de plaat voor mij redt, is Leimgrubers gevoel voor vorm. Alle stukken zijn een systematische uitbouw van kleine klankgegevens en zijn als zodanig boeiend om te volgen. Maar gezien het voorafgaande kan ik hem echt alleen aanbevelen aan doorgewinterde solo-saxofoonliefhebbers. (Herman te Loo)

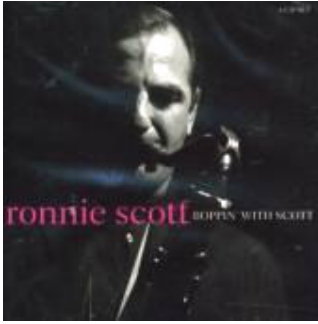
PAUL BERNER **Back Porch** **Twister Records**

De 'back porch' van een Amerikaans huis is de veranda aan de achterkant; daar waar je ongestoord je gang kunt gaan, temidden van je dierbaren. Bassist Paul Berner, een Amerikaanse Haarlemmer, deelt zijn 'back porch' voor deze gelegenheid met drie vrienden: rietblazer Michael Moore en de gitaristen Peter Tiehuis en Ed Verhoeff. Met z'n vieren spelen ze liedjes van weemoed en verlangen. Het eerste stuk is wat dat betreft meteen al raak. In 'The World Like It Was', een compositie van hemzelf, laat Berner horen hoe mooi en vergankelijk de schoonheid van het Amerikaanse platteland van z'n jeugd was. De klarinet van Moore doet wat hij altijd doet: ontroeren met z'n waanzinnig mooie klank en feilloze gevoel voor melodie. De muziek op 'Back Porch' blijft consequent in het grensgebied tussen country, folk, jazz en pop, met liedjes van singer-songwriters als Chris Whitley en Gillian Welch. Met de aanwezigheid van maar liefst twee gitaristen ligt de vergelijking met het werk van Bill Frisell op de loer, maar met uitzondering van 'Dust Devils' blijft die invloed op veilige afstand. Dat Moore prachtig kan zingen op z'n klarinet en altsaxofoon (in de traditional 'Love Henry' doet hij dat ook weer overtuigend) wisten we natuurlijk al lang. Maar Berner kan het zelf ook op z'n contrabas, getuige de gloedvolle melodielijn van Billy Prestons 'You Are So Beautiful' (be-roemd geworden door de uitvoering van Joe Cocker). Tiehuis (in Moore's 'Trouble House') en Verhoeff (in Monty Alexanders 'Trust') soleren al even melodius en zangerig. Zo leveren de vier mannen met 'Back Porch' een zoen van een plaat af met een groepsgeluid dat voor Nederland volstrekt uniek is, en zelfs jazzhaters tot de improvisatie kan bekeren. (Herman te Loo)

BÄNZ OESTER **Bloesperment Suite** **Leo Records**

De titel van de cd 'Bloesperment Suite' is vrij simpel te verklaren. 'Bloesperment' is Schweizerdeutsch voor 'contrabas'. Bänz Oester is een veelgevraagd sideman in zijn vaderland, maar ditmaal speelt hij helemaal in z'n eentje, net zo naakt als hij op het hoesje staat afgebeeld. Om het voor de gemiddelde luisteraar ook interessant te houden, gebruikt hij allerlei hulpmiddelen om de klank van z'n bas te veranderen. Dat levert steeds boeiende en welluidende resultaten op. Al in het openingsstuk, 'La Plage', horen we allerlei kleine slagwerkinstrumentjes en heeft hij de snaren geprepareerd (zoals John Cage de piano), zodat het lijkt alsof we een heel grote duimpiano horen. Dit prepareren doet hij vaker, maar in de 'gewone' stukken is te horen dat hij het zeker niet doet om onkunde te maskeren. Oester heeft een warme, zangerige toon die staat als een huis en hij is ook absoluut bereid om liedjes te spelen. Het geestige 'Not for Sale' is een mooi voorbeeld en het volksmuziekachtige 'Alpsäge' ontroert en is met precies genoeg galm opgenomen om echt Zwitsers te klinken zonder in kitsch te vervallen. In 'Café Longtemps' begeleidt hij z'n eigen slidegitaarachtige melodie met een soort walking bass. En voor de verstokte jazzliefhebber valt er ook nog wat te genieten: een loepzuivere versie van Parkers 'Donna Lee', die in vergelijking met het avontuur van de rest van de cd haast saai te noemen is. Maar dat zegt meer over de rest dan over deze ene track. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG



RONNIE SCOTT
Boppin' with Scott
Proper (4 cd's)

Een vader die als beroepsmusicus zijn gezin liet barsten, een schrale huishoudportemonnee, een troosteloze buurt in Londen en Duitsers die deze stad half in puin gooiden, het bracht Ronnie Scott geen millimeter uit zijn koers in de oorlogsjaren. Zijn enige doel was op dat moment saxofonist worden en moderne jazz spelen. Later werd hij naamgever en mede-eigenaar van Englands meest bekende en stabiele jazzclub. Geïnspireerd door Coleman Hawkins ontwikkelde Scott al jong een brede sound op tenor, gevolgd door een grote interesse in Amerikaanse boppers en lyrische modernisten als Stan Getz. Hij ging ze in New York en op het Paris Jazz Festival beluisteren en liet ze vanaf 1959 in zijn Londen-club spelen nadat de vakbondsban op buitenlandse musici was opgeheven (en ook de Jazz At The Philharmonic-tournee voor het eerst Engeland bezocht). De weg naar de top liep in de oorlog onder meer via de Britse band van de Belgische trompettist Johnny Claes en invalwerk bij drummer Carlo Krahmer, de oprichter van het naoorlogse Esquire bop/jazzlabel. Direct na de Tweede Wereldoorlog kwam Scott bij het orkest van Ted Heath en toerde daarmee door Scandinavië. Met het ritmetandem van deze band maakte hij in 1946 enkele opnames onder de naam van drummer Jack Parnell, op 'Boppin' with Scott' vibrafonist. Soloruimte was schaars bij Ted Heath en Scotts bopachtige frases in dubbeltempo waren de opstap voor zijn vertrek. Geen wonder dat zijn eerste band Bop-tet heette waarmee hij 'Wee Dot', 'Donna Lee' en '52nd Street Theme' speelde op een voorjaarsconcert in 1949 in de Londens King George Hall. Bebop bleef de rode draad en zijn techniek verbeterde jaar op jaar. Ook zijn Ronnie Scott Orchestra speelde bopthema's, zoals in 1955 'A Night in Tunesia', en dat was lang na Gillespie's bop-bigband. De box 'Boppin' with Scott' eindigt in 1956 met opnames van Scott's New Quintet waarin de technisch begaafde trompettist Jimmy Deuchar opereert. Een auteursrechtenkostenkwestie. Helaas, want de interessante combinatie Jazz Couriers met Tubby Hayes startte direct daarna. Niettemin geeft 'Boppin' with Scott' een redelijk inzicht hoe Engelse modernisten in de vijftiger jaren hun Amerikaanse idolen probeerden te evenaren. Het toont Scott in de beginfase van zijn glorieperiode waarin hij veelvuldig poll-winnaar werd. Het bijgesloten boekje geeft een praktisch overzicht van de toenmalige ontwikkelingen binnen de moderne jazz in Engeland. Scott beoefende tot aan zijn zelfgekozen dood in 1996 meerdere jazzrichtingen, was niet wars van lyrische songs, maar leunde altijd op het bop-idiom. (Han Schulte)

PAN-ASIAN ENSEMBLE
Mujou
Leo Records

In een persbericht noemt labelbaas Leo Feigin dit album 'Mujou' "one of the very few truly amazing CDs in the entire Leo Records' catalogue". Dat is een boude uitspraak, want wat Leo Records tot nu toe de wereld in heeft gestuurd, is al niet mis. Het Pan-Asian Ensemble is misschien een wat misleidende naam, want de belangrijkste muzikanten zijn Russen. Ze bespelen (met een aantal Japanners, dat wel) echter een instrumentarium dat wel degelijk uit Azië (met name Japan en China) komt. De leiders, Georgy Mnatsakanov en Dmitry Kalinin, kiezen er niet voor om traditionele muziek te spelen (hoewel ze dat wel kunnen), maar brengen nieuwe muziek die gedeeltelijk gecomponeerd en voor een groot deel geïmproviseerd is. Met de biwa (een soort luit), de koto (een soort citer), de shakuhachi (bamboefluit) en de hichiriki (een dubbelrietinstrument) plus wat slagwerk (vooral Chinese gongs) en een didgeridoo (als enige niet-Aziatische instrument) creëert het ensemble een onwaarschijnlijk boeiende klank. Die klinkt ergens wel Oosters, maar is niet geografisch plaatsbaar en zeker niet bedoeld als poging om authenticiteit te klinken. Als het ergens aan doet denken, is het de wonderlijke klankwereld van de Amerikaanse Einzelgänger Harry Partch en zijn 41-toons systeem. De muziek van het Pan-Asian Ensemble is niet, zoals vaak het geval is bij improvisaties met Oosterse instrumenten, sober of zweverig. Het orkest klinkt vol, heftig en soms bijna beangstigend of verontrustend. Als in 'Mahakala' de hichiriki los mag barsten lopen de koude rillingen je over de rug, en krijg je een erg unheimlich gevoel. Ook het titelstuk kent een haast beklemmende emotionaliteit, die iets opzwepends in zich heeft. 'Mujou' is een verpletterende cd, die niet geschikt is voor al te tere zieltjes. Leo Feigin heeft dus niet te veel gezegd. (Herman te Loo)

GATO BARBIERI
Ruby, Ruby
A&M

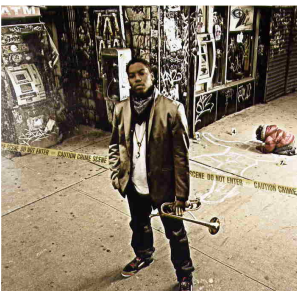
In 1972 werd de Argentijnse tensorsaxofonist Gato Barbieri in één klap wereldberoemd met zijn muziek voor de film 'Last Tango in Paris'. Zijn bronstige saxofoongeluid was de perfecte begeleiding voor de onstuimige liefdesrelatie tussen Marlon Brando en Maria Schneider. Barbieri wilde het grote publiek graag vasthouden en maakte in de jaren zeventig een aantal commerciële platen, zoals deze 'Ruby, Ruby' uit 1977. Wat we horen, is dat typerende gruisige geluid dat veel aan Coltrane en Pharoah Sanders te danken heeft en een melodische inventiviteit die de invloed van Rollins verraadt. Maar Barbieri's eigen bijdrage is ook het enige positieve aan deze plaat. De orkestpartijen klinken hopeloos gedateerd en het lijkt daardoor wel of je in de soundtrack van een aflevering 'Love Boat' bent aangeland. Vrij naar Jan Siebelink kun je 'Ruby, Ruby' omschrijven als 'scheuren op een bed violen'. Wie de begeleiding weg kan denken, gevoel voor 'camp' heeft, of juist lol scheidt in dit soort muzak, heeft wel wat aan deze cd. Maar wie Barbieri in optima forma wil horen, kan beter een mooie plaat met Don Cherry, Charlie Haden of Carla Bley ('Escalator Over the Hill!') aanschaffen. Of Barbieri's meesterwerk 'Bolivia' uit 1973 natuurlijk. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG



BOI AKIH [yalelol] Enja

'[yalelol]' is alweer de tweede cd die Boi Akih voor het Duitse Enja-label aflevert. Speelden op 'Uwa I' cellist Ernst Reijseger en tablaspeler Sandip Bhattacharya nog mee, nu hebben zangeres Monica Akihary en gitarist Niels Brouwer gekozen voor de 'bare essentials' van het duo. Ze namen de cd zelfs op in hun eigen huiskamer in Amsterdam-Noord. Dat levert natuurlijk een enorme intimiteit op, die al gauw zou kunnen verzanden in een soort kampvuurgezelligheid. Bij Boi Akih is daar echter niks van aan. Het tweetal schrijft ook geen liedjes-met-een-refrein, maar meer toongezette gedichten. De teksten, in Akihary's Molukse moedertaal, zijn poëtisch, vol weemoed en verlangen, met een gevoel dat aan de Portugese 'saudade' doet denken. En net als in de fado speelt ook hier de zee een grote thematische rol. Melodisch zijn de nummers sterk, zoals 'Moku wa'a ielea' dat associaties oproept met het werk van Fernando Lameirinhas, of het ontroerende 'Salo au' dat de cd afsluit. Maar Brouwer en Akihary kunnen ritmisch ook goed uit de voeten, van het puntige 'Kema ahatia' tot de soepel wiegende swing van 'Oi'. Brouwer kleurt zijn spel op akoestische gitaar met invloeden uit Afrikaanse, Aziatische en flamencmuziek, en Akihary heeft een warme stem waar je meteen verliefd op wordt. Ze zingt loepzuivere melodieën, maar kan evenzogoed improviserend haar weg zoeken naast Brouwers gitaarinventies. En dan heb je dus aan z'n tweeën genoeg.
(Herman te Loo)



CHRISTIAN SCOTT Anthem Concord Jazz

Gelukkig worden we af en toe verrast door nieuw talent. Bijvoorbeeld deze zomer op het North Sea Jazz Festival. In zaal Madeira was een optreden van de 22-jarige trompettist Christian Scott. Zijn razend strakke band maakte brutale fusionjazz. Met omhoog gebogen beker blies hij hard en

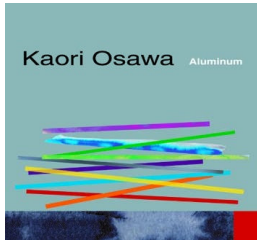
uiterst progressief. Zo klinkt ook zijn cd 'Anthem': fel, hard, met spierballen, maar dan met een uitgebalanceerd studio-geluid. Dit is zijn tweede album en de opvolger van 'Rewind That'. Op die cd is geen piano te horen, wel gitaar en saxofoon. Op zijn laatste cd is wél een piano te horen en ook weer gitaar en saxofoon. De pianist is Aaron Parks, pas 24, maar een groot talent. Hij speelt een belangrijke, sfeerbepalende rol op 'Anthem'. Zijn spel is zwaar, laag en heftig en doet sterk denken aan Esbjörn Svensson van E.S.T. En dan is er nog het snoeiharde drumwerk van Marcus Gilmore. Alles bij elkaar een onconventioneel geheel. Christian Scott blaast er lange lijnen overheen. Hij speelt op trompet, cornet, sopraantrombone, piano en flugelhorn. Scott zorgt ervoor dat er kolkende rock-, rap- en funkinjecties worden toegediend. In het veel te korte 'Re:' horen we (gedubd) trompet, piano en bas. Normaal speelt Scott met drie vingers; op dit stuk speelt hij dus ook piano en gebruikt hij maar één vinger. Spaarzame superlage tonen, unisono met de bas, terwijl de trompettist er luid overheen soleert. Hopelijk spaart hij zijn lippen... Mocht Christian Scott binnenkort ons land aandoen: wees er snel bij!
(Peter J. Korten)



KARIN BLOEMEN Muse Princessentertainment

Karin Bloemen in Jazzflits met een plaat aangekondigd als 'jazzy lounge'? Ja. Het jazzgehalte van 'Muse' is weliswaar aan de lage kant, maar dat geldt niet voor het repertoire. De aanleiding tot het maken van dit album vond Bloemen in een grand café waar ze met haar gezin wat dronk. Daar gebeurde iets wonderbaarlijks. Van twee kanten kwam muziek. Bloemen: "Vanaf de ene kant klonk het karakteristieke geluid van een oude opname van Billie Holiday, en vanaf de andere kant kwamen groovy elektronische klanken onze kant op. Precies waar wij zaten, vloeiden die twee uitersten zo mooi in elkaar over dat ze één leken te worden. Alsof het zo bedoeld was. En het was eigenlijk heel mooi." In 'Muse' worden deze twee stijlen gecombineerd. Bloemens vaste gitarist Frank Burks kreeg de opdracht arrangementen te maken die alleen de originele melodieën in tact zouden laten. Wat van die melodieën overbleef is alleen de pure zang van Karin Bloemen. Rechthoevrechttaan zingt ze de oudere standards; naturel en met respect voor het origineel. Soms klinkt ze ijl als Björk. Er zijn geen improvisaties of jazzriffjes te horen. Wel is 'Muse' een lekkere loungeplaat. Het jazzniveau blijft beperkt tot de basale melodielijnen van stukken als 'How intensitive', 'The man I love', 'Love for sale', 'Night and day' en 'Every time we say goodbye'. Overigens is die eerder genoemde opname van Billy Holliday gesampled te horen in 'They can't take that away from me'. (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG



KAORI OSAWA
Aluminum
 Leo Records

De Japanse pianiste Kaori Osawa is een leerling van Aki Takase, en dat is te horen. Net als haar leermeesteres heeft ze een formidabele instrumentbeheersing, maar dat vertaalt zich niet in klassiekerig virtuositeitsvertoon. Ze kiest voor spannende bewegingen en tegenbewegingen die soms associaties oproepen met de pianistiek van Andrew Hill. Wat ze speelt, is behoorlijk ingewikkeld, maar het klinkt op de cd 'Aluminum' nergens als zodanig. Monk is (uiteraard, zou je haast zeggen) ook een invloed, en de keus van 'Well You Needn't' als enige niet-eigen stuk is veelzeggend. Haar eigen compositie 'Optimism' neigt ook richting Monk en het geestige 'Today' zit eveneens ergens in die hoek. Osawa brengt echter ook verstilde momenten, zoals het miniatuurtje 'Spring's Snow' en de opening van het episodische 'Winter in Berlin', dat Ravel-achtig aandoet in z'n sfeertekening. Als je een zo rijk debuut aflevert, dan mag je toch wel een talent genoemd worden.

(Herman te Loo)

GLERUM OMNIBUS
Two

Favorite (distributie: www.subdist.com)

Zijn naam en faam dankt Ernst Glerum aan zijn basspel bij de ICP, Available Jelly, de groepen van Guus Janssen en wat al niet meer. Voor zijn carrière onder eigen naam richt hij zich al enige tijd op de piano als instrument. Hiertoe heeft hij het trio Omnibus in het leven geroepen, en na een versie met bassist Clemens van der Feen en drummer Owen Hart, is er nu een nieuwe bezetting, met bassist Sean Fasciani en drummer Joost Patocka. En laat ik maar meteen met de deur in huis vallen: 'Two' is een 'lekkere' plaat. Anders dan in de groepen waar hij als sideman fungeert, zoekt Glerum niet het experiment. De muziek die we hier horen komt uit de hoofdstroom van de jazzgeschiedenis. De opener, 'Symphony (part 1)', doet in z'n compositorische opbouw en sprankelende pianospel denken aan het werk van Herbie Nichols. Daarna brengt het drietal een sappig stukje souljazz met 'Am I Stuck'. Glerum schrijft heerlijke melodieën, dat kenden we ook al van hem uit de tijd van JC Tans. Soms op het randje van schmieren, maar daarom juist zo genietbaar. Ook in 'Lost In Haze' horen we dat terug en hier is de geest van Horace Silver nooit ver weg. Vóór de live-bonustrack (met zoon Jim op basgitaar en gitarist Jesse van Ruller) sluit het trio het reguliere aanbod af met 'Left Shoe, Right Shoe', een ballad waar Billy Strayhorn zich niet voor zou hebben geschaamd. In alle gevallen leveren Fasciani en Patocka precies de soepele swing en subtiele omlijsting die de muziek nodig heeft.

(Herman te Loo)

PETER BEETS
New Groove
Criss Cross

Een duur restaurant, een schemerlamp op elk rond tafeltje. Een voortreffelijke menu- en dito wijnkaart. Een trio op het podium. De ambiance waaraan je moet denken bij het beluisteren van de langzamere stukken op 'New Groove'. Net als het diner is de muziek van grote klasse. Geen achtergrondmuziek, maar niet-opdringerige stijlvolle jazz. Ook in de up-tempo stukken boeit pianist Peter Beets wegens zijn waterval aan ideeën. Beets koos bewust voor een drumloos trio. Hij wil daarmee piano, bas en gitaar beter laten uitkomen, niet gehinderd door de hoge tonen van het drumstel. De opname bevat dan ook veel detail. In het tv-programma 'De wereld draait door' zei Peter Beets over zijn drumloze trio: "Het vraagt iets meer kwaliteit van de luisteraar om deze muziek te kunnen volgen." Deze cd is de vierde die Peter Beets maakte voor Criss Cross. De eerste drie zijn geheel in New York opgenomen met louter Amerikaanse stermuzikanten. Dit laatste album is deels in New York en deels in Monster opgenomen door Max Bolleman. Dat Nederlandse deel beslaat vier stukken waarbij de ritmesectie bestaat uit Martijn van Iterson (gitaar) en Ruud Jacobs (bas). In de Systems Two Recording Studios in Brooklyn – ook weer met Max aan de knoppen – werkte de pianist samen met Joe Cohn (gt) en Reuben Rogers (b). Dit zijn bepaald niet de minsten, want Joe Cohn is genomineerd als beste gitarist in de Downbeat Poll, terwijl Reuben Rogers de vaste bassist van Joshua Redman is. Het repertoire is zorgvuldig samengesteld en evenwichtig. Diverse standards worden op 'sophisticated' wijze vertolkt. Beets heeft een fenomenale vingervlugheid in zijn eigen 'Blues for Giltay' en ook op 'Three Little Words'. Klasse.

(Peter J. Korten)

JENS SØNDERGAARD QUARTET
More Pepper
Sundance

In de Deense hoofdstad is veel kwaliteitsjazz te horen. Zo kan je in de Gothersgade 24 in Kopenhagen bij Jazzcup terecht voor cd's, koffie én live muziek. Altist Jens Søndergaard trad er met zijn Quartet op in september 2006. Dat resulteerde in de cd 'More Pepper', gevuld met tien composities van (ook al altist) Art Pepper (1925-1982). Deze inspirator heeft een indrukwekkende discografie nagelaten. Net als tijdgenoot Chet Baker was Pepper een frequent bezoeker van apotheken aan de 'West Coast'. De geleerden zijn het er nog niet over eens: dragen stimulerende middelen bij aan de creativiteit van musici? Of konden ze drugs betalen door hun creatieve succes? Hoe dan ook, 'More Pepper' mag er zijn: Peppers stukken worden op sfeervolle wijze herzien door Jens Søndergaard. Hij heeft de muziek van Pepper niet willen kopiëren; de altist combineert de composities met moderne opvattingen. Søndergaard doet dat samen met Thomas Bornø op piano, Marc Davis op contrabas, Dennis Drud op drums en Flemming Quist Møller op percussie. De laatste is onmisbaar op de twee mambo's. Voor de liefhebbers volgt hier de playlist: 'Y.I. Blues', 'Rita San', 'Landscape', 'Our Song', 'Junior Cat', 'Mambo Koyama', 'Patricia', 'Melolev', 'Miss Who' en 'Mambo de la Pinta'. 'More Pepper' is een geslaagde cd.

(Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

JIMMY GREENE Gifts and Givers Criss Cross Jazz

Tenorist Jimmy Greene vroeg voor de cd 'Gifts and Givers' ook zijn tenorspelende kompaan Marcus Strickland. Dat bood uiteraard de gelegenheid voor moordende 'battles' tussen de twee, al wijst de titel van de cd er op dat het niet de bedoeling was om elkaar voortdurend af te troeven. In ieder geval doen zich geen tonelen voor zoals we die kennen van Wardell Gray en Dexter Gordon, van Eddie Davis en Johnny Griffin of van Al Cohn en Zoot Sims. Die laatste twee deden trouwens al veel minder aan vijanddenken. Bij Jimmy Greene komt dus de muziek eerst, de overwinning wat later. Ik ben altijd op zoek naar nieuwe namen die vanaf de eerste tel iets te vertellen hebben. Heel opvallend is gitarist Mike Moreno. Hij heeft een sound die een mix zou kunnen zijn van wat Jim Hall en Bill Frisell produceren op dat gebied: fluweel met een enigszins ruige vleug, zoiets. Ook pianist Danny Grisset is een belofte. Hij strooit met noten en maakt ze in een bepaalde volgorde wereldkundig, voorzien van de benodigde dynamiek. Leider Greene, leerling van wijlen Jackie McLean, laat progressie horen. Dat zit hem vooral in de manier waarop hij expressief te werk gaat. Het is een aangename 'blowing session' geworden met twee tenoristen die, met de saxofoon in handen, geen tekenen van verlegenheid openbaren. (Jaap Lüdeke)

DE STRAIGHTAHEAD(?) CD VAN DE MAAND

RIK VAN DEN BERGH/THE REEDS Reserge Maxanter Records

Toeval of niet, maar baritonsaxofonist Rik van den Bergh heeft, precies een halve eeuw na het overlijden van zijn collega Serge Chaloff, een cd gemaakt met muziek die de Amerikaan destijds in de kleine jazzwereld beroemd maakte. Van den Bergh heeft daarbij ruimschoots kunnen beschikken over zijn talent als arrangeur. En hij is niet de enige op deze hoogstaande productie met de titel 'Reserge'. The Reeds bestaat uit vijf saxofonisten van wie tenorist Simon Rigter zich ook ontpopt als componist/arrangeur van 'Brothers', dat gebaseerd is op Jimmy Giuffrè's 'Four Brothers'. Udo van Boven arrangeerde met flair twee stukken en de leider zelf koos voor onder meer 'Serge's Up', 'Bopscotch' en 'Pumpnickel'. Als solist is Van den Bergh onnavolgbaar. Met steeds weer verrassende intervallen en een fraai donkerbruin geluid danst hij van chorus naar chorus. Hij was met deze ook technisch geslaagde opname kennelijk een inspiratie voor de overige rieten, zijnde Marco Kegel, Jan Smit, Sjoerd Dijkhuizen en de al genoemde Rigter. Erik Doelman, Frans van Geest en Gijs Dijkhuizen waren voor deze uitzonderlijke onderneming zeker de juiste 'timekeepers'. Met dit eindresultaat kunnen het label, de manager of de leider, wis en waarachtig de grens over om buitenlandse festivals op te vrolijken. Dat de formatie ook veel aandacht verdient van de binnenlandse organisatoren staat buiten kijf. (Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in november te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1^{ste} en 3^{de} zondag van de maand om 16.00 uur) en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl.



NILS LANDGREN FUNK UNIT Licence to Funk ACT

Uit de stoere rode trombone van Nils Landgren stromen funky klanken. Met zijn band Funk Unit heeft hij een 'Licence to Funk'. Permissie derhalve. Funk verwacht je niet direct van een klassiek geschoold muzikant, maar met deze band toert hij al sinds 1997. Met een krachtige bassound en stevig gitaarwerk wordt een degelijk fundament gelegd. De leider vult dit bekwaam aan, al speelt hij niet zo heel veel. Wel levert hij vocale bijdragen. Wat dit betreft doet hij wel wat denken aan George Benson; opgegroeid als instrumentalist, maar door zijn zang bekend geworden bij het grote publiek. '24 Hours' is de enige compositie die Nils Landgren schreef voor deze cd. Hij zingt het zelf, maar doet dat weinig overtuigend. Het eerste stuk heet 'House Party'. Helaas blijft het grote feest uit. Misschien door zijn Scandinavische terughoudendheid is Landgren er niet in geslaagd de voetjes van de vloer te krijgen. Deels is dit te wijten aan de zwakke zang op de meeste stukken, maar voornamelijk omdat het grote vuur uit blijft. Eigenlijk is dit—en dan moet er maar een nieuw woord worden geïntroduceerd—knuffelfunk. (Peter J. Korten)

CONRAD HERWIG A Jones for Bones Tones Criss Cross Jazz

Met de cd 'Gifts and Givers' van Jimmy Greene in gedachte (zie elders op deze pagina) lijkt het alsof Criss Cross voor de 'battle' gaat, want ook op 'A Jones for Bones Tones' is sprake van twee gelijke instrumenten. De trombone staat centraal. En ook op deze cd heerst vrijwel geen animositeit. Conrad Herwig vroeg Steve Davis. Die leverde dit voorjaar in het Amsterdams Concertgebouw al gaven bijdragen af in de Dizzy Gillespie All Star Big Band onder leiding van Slide Hampton. Alle acht stukken zijn van de baas, Conrad Herwig. Die heeft al heel wat projecten achter de rug en eert nu een aantal trombonisten, sommigen al dood, anderen nog in leven. Ik noem maar even: 'Slide's Routine', '24 For Frank' (Rosolino) en 'For Albert' (Mangelsdorff), inclusief dat van Mangelsdorff bekende multitonen blazen en meezingen. In het eerste stuk waagt Herwig zich op het pad vol valkuilen dat Rosolino eeffende voor collega's. Of, eigenlijk, niet eeffende want de sprongen van Rosolino waren onhaalbaar voor de meeste profs. Davis kiest voor harmonische uitstapjes en klinkt iets meer gevoileerd, à la Curtis Fuller met over de beker zo'n ruimzittende zwarte baret, vol gaten. Fuller wordt geëerd met 'Dubois Delight'. Het is zijn tweede voornaam. De cd herbergt twee van de beste trombonisten in het genre. Noem het maar rustig 'straightahead' en dan zonder vraagteken, want de opdracht voor deze cd was duidelijk 'het moet swingen en akoestisch klinken'. En dat gebeurt ook. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG



BERT JORIS QUARTET
Magone
Dreyfus Jazz

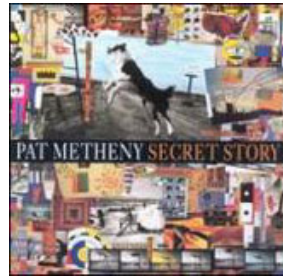
De Belgische trompettist en bugelspeler Bert Joris doet op vele fronten mee. Hij speelt in allerlei grote en kleine formaties en schrijft ook nog eens voor het alom gewaardeerde Brussels Jazz Orchestra en het Nederlandse equivalent, de Jazz Orchestra of the Concertgebouw. Tijdens Jazz Middelheim 2007 hoorde ik zijn kwartet met pianist (en fenderist) Dado Moroni, bassist Philippe Aerts en drummer Dré Pallemerts al met veel muzikaal spektakel de volle tent op z'n kop zetten. Toen bleek ook de cd 'Magone' al te bestaan. Het merendeel van de stukken is van Joris, veelal vastgelegd in de VRT- Studio Toots in Brussel. Het viertal klinkt en 'hoort' bij elkaar als eiwit en dooier. Solistisch zijn er diverse hoogtepunten, de leider speelt puntgaaf en soleert onbevangen, zonder enige technische beperking. Die techniek en de goede smaak van alle betrokkenen bepalen het niveau. Deze radio-opname, op initiatief van de markante VRT/Klara producent Marc Van den Hoof, is een regelrechte voltreffer. (Jaap Lüdeke)



SUSANNE ALT QUARTET
Delight
Venus Tunes

'Delight' laat horen hoe leuk jazz is. Olijk, charmant, aanstekelijk, ontroerend en toegankelijk. Van begin tot eind is dit tweede album van saxofoniste Susanne Alt één groot feest. Het plezier spat ervan af. Voor Susanne Alt is jazz geen dogma. Buiten de lijntjes kleuren is aantrekkelijk en spannend. Niet weten waar je uitkomt is een uitdaging voor haar, maar wel met aandacht voor de kwaliteit. En dat is te horen. Als je goed luistert merk je hoe ingenieus de composities zijn opgebouwd en hoe bekwaam er wordt gespeeld. Dat is mede te danken aan haar band. Sven Schuster op contrabas en pianist Thijs Cuppen, die beiden ook composities voor het album leverden, en drummer Philippe Lemm spelen hecht, swingend, gedreven en fantasievol. En als verleidelijke kers op het toetje speelt gitarist Anton Goudsmit op drie nummers mee. Typerend voor de muziek van Susanne Alt is de

'soul' die ze laat horen, waarvan het titelnummer 'Delight' een goed voorbeeld is. Mooie volle klanken die tegelijk iets fragiels hebben. Schitterend is het poëtische 'Zindervlinder', waarin Alt de luisteraar met impressionistisch getinte, zich langzaam ontpoppende melancholische lijnen op de sopraansax meevoert naar een expressieve conclusie, waarin de vrijheid van het luchtruim lonkt. Susanne Alt speelt scherp, met swing en 'groove'. Maar ook zwoel, gracieus en vooral met passie. 'Delight', met vleugjes bebop, funk en latin, is een schitterend vervolg op 'Nocturne' (2004). (Frank Huser)



PAT METHENY
Secret Story (remastered)
Nonesuch

Sinds Pat Metheny onderdak heeft gevonden bij het Nonesuch label, zijn er van enkele bestaande albums van de Pat Metheny Group heruitgaven geproduceerd. Zogenaemde 'remasters', waarbij de bestaande opnames opnieuw en met nieuwe technieken zijn bewerkt. Feitelijk van betere kwaliteit en met betere weergave van details, hoewel dat voor menig luisteraar misschien niet altijd hoorbaar is. De heruitgave van 'Secret Story' (oorspronkelijk uitgebracht op het Geffen-label in 1992) gaat verder. Deze luxe editie bevat een tweede cd met vijf extra nummers die indertijd buiten de cd bleven. We beschikken nu dus over de complete opnames. Wat 'The Way Up' (2005) was voor de Pat Metheny Group, lijkt 'Secret Story' te zijn voor Metheny zelf. Het wordt algemeen beschouwd als het 'magnum opus' van de Amerikaanse gitarist. Loftuitingen alom voor dit meesterwerk. En mij dunkt met recht. Voor wie Metheny niet kent, vormt 'Secret Story' een indrukwekkend portfolio van zijn talent als uitvoerend musicus en componist. Het is een rijkgeschakeerd en fascinerend werk. Van het spiritueel getinte openingsnummer 'Above the treetops', via het bombastische 'The truth will always be' tot het romantisch en fijnzinnig orchestraal getoonzette 'Not to be forgotten'. Intieme op akoestisch gitaar gespeelde melodieën en fel geattaqueerde patronen op de gitaarsynthesizer. Het zijn de handelsmerken van deze virtuoze gitarist en icoon binnen de jazz. Misschien omdat de oorspronkelijke uitgave van 'Secret Story' zo sterk het beeld gaf van één afgerond geheel, blijft het gevoel dat de nummers op deze bonus-cd min of meer buiten de context van 'Secret Story' vallen. Het zijn stuk voor stuk prachtige composities. In ieder geval niet te versmaden door het spel van Toots Thielemans op 'Back in time' en 'Understanding', dat als enige op het album gespeeld wordt door de voltallige Pat Metheny Group (met David Blamires en Mark Ledford). De verdienste van deze uitgave zit vooral in de kwaliteit van de geluidstechniek. En ondertussen kijken we verwachtingsvol uit naar het album 'Day Trip' van het Pat Metheny Trio dat in januari 2008 uitkomt. (Frank Huser)

DVD-RECENSIES

TWEEDE WOPR JAZZ ICONS WEER VERRASSEND

Reelin' in the Years Productions van David Peck doet er alles aan om archieven van ten minste Europese omroepen te ontsluiten voor de nieuwsgierige jazzfans. De zojuist verschenen tweede reeks 'Jazz Icons' met totaal acht dvd's omvat materiaal uit onder meer België, Duitsland, Noorwegen, Zweden en Nederland. Alle opnamen zijn uit de jaren vijftig en zestig en in zwart/wit. De speelduur van de zo te bespreken dvd's beslaat gemiddeld een ruim uur. De distributeur is Naxos/Codaex. Bij de eerste reeks vorig jaar verzorgde TDK de distributie. Van die negen titels werden er volgens DownBeat gemiddeld 20.000 per dvd verkocht. David Peck gaat er terecht prat op dat alle musici of nabestaanden een vergoeding hebben ontvangen voor het uitbrengen van het materiaal. Voor deze zending is een afspraak gemaakt met de International Association for Jazz Education. Zij zullen de dvd's aanbevelen bij de talrijke muziekscholen in de VS en krijgen daarvoor een bepaald percentage van de omzet.

DAVE BRUBECK – Live in '64 & '66

Deze dvd van Dave Brubeck bevat beelden uit België en Duitsland. De Belgische opname (RTBF – 10 oktober 1964) munt uit door heel directe beelden van het optreden met het klassieke kwartet bestaande uit Brubeck, Paul Desmond, Gene Wright en Joe Morello. Al in het eerste stuk 'St. Louis Blues' hamert en moduleert Brubeck er flink op los. Altijd heb ik de indruk gehad dat hij eerder klaar wilde zijn dan de rest van het viertal. Gelukkig valt het daarna wel mee. En wie zich daaraan evengoed nog ergert moet vooral altsaxofonist Paul Desmond op zijn juiste waarde schatten. Hij was de parel in het gezelschap, hoewel drummer Joe Morello daar nauwelijks voor onder deed en goede smaak combineerde met een gortdroge humorvolle ritmiek, zeker tijdens zijn solo's.

De Duitse registratie (SWR – 6 november 1966) toont qua beeld en geluid iets minder kwaliteit, maar dat wordt tot op zekere hoogte gecompenseerd doordat er wat meer aange-name spanning op de muziek zit. Spanning of niet, in de brug van 'Take the A-train' gaat het harmonisch een volslagen andere kant op. Brubeck had die gewoonte wel vaker. Typisch. Knippen in andermans documentaire doe je eigenlijk toch ook niet? Beste solo van Desmond zit in de 'Koto Song'. Vroeger werd zijn sound wel vergeleken met een 'dry martini', het had ook een goed glas champagne mogen zijn.

WES MONTGOMERY – Live in '65

Deze dvd opent met een opname uit Nederland (VPRO – 2 april 1965). Er was nog wat te doen over de titel van de blues waarover Montgomery spreekt met pianist Pim Jacobs, baas van het trio met bassist Ruud Jacobs en drummer Han Bennink. Die heet nu 'I Love Blues' en vergde geen enkele voorbereiding. Dat gold wel het vervolg met 'Nica's Dream' en 'The End of a Love Affair'. Nog eens valt op hoe vederlicht Pim piano speelde. Een beetje zoals het vroegere Zweedse idool Bengt Halberg. Ruud had alles snel door en Han Bennink drumde toen al met passie. Montgomery speelde en glimlachte: soms als een agrariër die last van een kies heeft...

Dan materiaal uit België (VRT – 4 April 1965). Bij deze opname kreeg Montgomery de volledige medewerking van een min of meer vaste groep, met pianist Harold Mabern, bassist Arthur Harper en drummer Jimmy Lovelace. Ook hier, als bij het kwartet van Brubeck, zit de camera er weer bovenop. Beeld en geluid zijn goed. De muziek heeft nu een bepaalde 'flow'. Het geluid van de leider is uniek. Het wordt nog iets aangedikt door het gebruik van de rechterduim in plaats van een plastic plectrum.

Deel drie van deze dvd speelt zich af in Engeland. Een registratie voor Canal +, datum 7 mei 1965. De Britse begeleiders zijn pianist Stan Tracey, bassist Rick Laird en drummer Jackie Dougan. Hier wordt gewerkt met uitgeschreven partijtjes. Het repertoire levert dan geen problemen op en bestaat nu overwegend uit werk van Montgomery, dus 'Four on Six', 'Twisted Blues' en 'Westcoast Blues'. De constante stroom ideeën kent nauwelijks onderbrekingen of het betreft spaties om het syncoperen wat te accentueren.

SARAH VAUGHAN – Live in '58 & '64

Dat vocaliste Sarah Vaughan wat van akkoorden wist en ook nog wel eens piano speelde - niet hier - zal haar zeker hebben geholpen. Scatchorussen - wel hier - waren geen probleem, ze pikte elke harmonische wending mee en maakte er iets fraais van. Bij deze opnamen: Nederland (AVRO – 7 juni 1958), Zweden (SVT – 9 juli 1958) en Zweden (SVT – 10 januari 1964), draait alles om de songs en de interpretatie ofwel de beleving van teksten. Wat beeld en geluid betreft: geen storing, met als uitzondering de laatstgenoemde opname. Die vertoont overigens gelijkenis met de beroemde registratie (1963) van 'Sassy Swings the Tivoli', met voor een deel dezelfde stukken. De begeleiders op beide registraties zijn pianist Kirk Stuart, bassist Buster Williams en drummer George Hughes. Hij, Hughes, was ooit met Dizzy Gillespie op North Sea maar moest naar eigen zeggen afhaken omdat zijn moeder in Chicago ziek was. Sindsdien is er, volgens mij, niets meer van hem vernomen. Over 'Sassy' is op deze vlotte dvd nog op te merken dat tussen 1958 en 1964 haar vibrato al wat langer is geworden en haar stem de diepte inging. Dit is een moetje voor al die nog studerende en afgestudeerde zangeressen.

DEXTER GORDON – Live in '63 & '64

De fan weet dat 1963 en 1964 prima jaren waren voor Dexter, die destijds dito opnamen maakte voor Blue Note. De vorm waarin Dex toen stak is volledig terug te vinden op deze gloedvolle dvd. Er staan drie sessies op: Zwitserland (RTSI – 20 september 1963), België (VRT – 8 januari 1964) en Nederland (AVRO – 29 juli 1964). In België en Nederland wordt opgetreden met pianist George Gruntz, bassist Guy Pedersen en drummer Daniel Humair. In Zwitserland bestaat het kwartet verder uit pianist Kenny Drew, bassist Gilbert 'Bibi' Rovere en drummer Art Taylor. De winnaar is Dexters versie van 'Second Balcony Jump', een stuk van Jerry Valentine. Hij schreef het in de jaren veertig voor het sterrenteam van Billy Eckstine. Dexter maakt van deze 'Jump' een ware happening: honkend, brallend en stoepend reist hij van chorus naar chorus. Er is zelfs geen tijd voor zijn doorgaans geliefde clichés. Daar maak je natuurlijk ook alleen gebruik van als 'je het niet meer weet'. Nee, hier is Dexter minutenlang 'airborne' en levert hij een onuitwisbare bijdrage aan deze meeslepende en heldere dvd. (Jaap Lüdeke)

CONCERTVERSLAGEN

ROB AGERBEEK ZEVENTIG JAAR

Met onder anderen: Daisy Oosterhuis (voc), Ben Schröder (dr), Rob van Krefeld (p), Bob en Simon Rigter (sax), Ack van Rooyen (tp), Eric Ineke (dr) en Alex Milo (b).

Datum en plaats: 30 september 2007, Theater de Tobbe te Voorburg.

EEN REÛNIE VAN OUDE BEKENDEN

Zondagmiddag 30 september werd Voorburg opgeluisterd door een feestje voor de eminente en aimabele Haagse pianist Rob Agerbeek. Hij werd onlangs zeventig jaar en zit bovendien vijftig(!) jaar in het vak, en deze heuglijke gebeurtenis wilden ze in de hofstad wel eens vieren. Enkele intimi hadden voor de jarige jubilaris een surpriseparty geregeld. Onder valse voorwendselen had drummer Ben Schröder de jarige naar theater De Tobbe gelokt, alwaar ruim honderd genodigden de kleine 'grote' man een uitbundig 'Happy Birthday' toezongen. Nadat Rob, totaal overdonderd, de nodige felicitaties in ontvangst had genomen, opende Hans Dijkstal het rijtje sprekers. Na uiteraard eerst even te hebben stilgestaan bij het onverwachte overlijden van Cees Slinger, hetgeen in eerste instantie toch een duidelijke schaduw wierp over de geplande feestvreugde, belichtte Dijkstal de levensloop en carrière van Rob Agerbeek. Alhoewel de in Batavia geboren Agerbeek een zoon was van een pianolerares, is hij autodidact. Legendarisch is de uitspraak van hem dat je als autodidact het voordeel hebt dat je dingen sneller hoort, maar dat je als nadeel hebt dat je eigenlijk niet weet wat je aan het doen bent. Aanvankelijk zat Rob op de kweekschool met de bedoeling onderwijzer te worden. De wijde wereld trok hem echter aan en hij vertrok naar Zweden alwaar hij de kost verdiende met bordenwassen in een hotel. Memorabel is wel dat hij in die periode in de gelegenheid werd gesteld om met Lars Gullin te spelen. Agerbeek is waarschijnlijk de enige jazzmuzikant in de wereld geweest die ooit een aanbod van Art Blakey om bij diens 'boodschappers' te komen spelen, naast zich neerlegde omdat hij op dát moment een zekerheid biedende kantoorbaan had!

Harm Mobach, een andere spreker, richtte niet alleen veel lovende woorden tot de pianist, maar had ook nog een verassing. Hij had op het allerlaatste moment een cd samengesteld met nog niet eerder uitgebrachte opnamen van Rob Agerbeek, die hij met graagte aan de nog steeds beduusde pianist overhandigde.

Vervolgens werd de microfoon overhandigd aan twee van Agerbeeks leerlingen, die beiden, na een inleidend praatje, achter de piano plaatsnamen en blijk gaven van hun overduidelijk talent. Hierna brak het feest los. Het werd een reünie van oude bekenden waarbij er duchtig op los werd gejamd. Onder de bezielende leiding van zangeres Daisy Oosterhuis en drummer Ben Schröder werd het podium gevuld met onder anderen Rob van Krefeld, Bob en Simon Rigter, Ack van Rooyen, Dim Kesber, Eric Ineke en Alex Milo. Het werd een echt Haags feest en dus buitengewoon gezellig. Voor een man die zo'n grote bijdrage aan de Nederlandse jazz heeft geleverd als Rob Agerbeek, was deze hommage meer dan verdiend. (Otto Vleeshouwer)

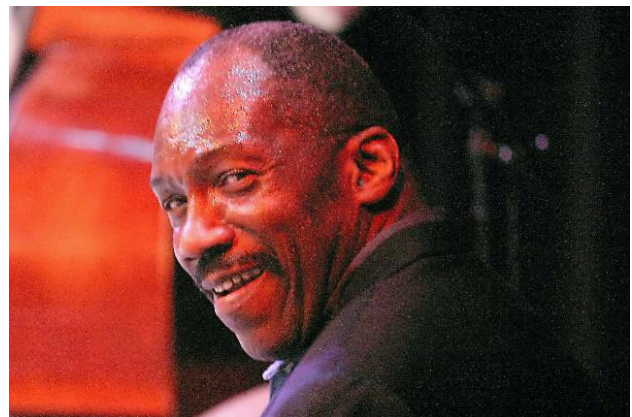
BENNIE WALLACE TRIO

Bezetting : Bennie Wallace (ts), Banton Boller (b) en Alvin Queen (dr).

Datum en plaats: 3 oktober 2007, Bimhuis te Amsterdam.

BEBOP REVISITED

De titel van dit concert, 'Bebop Revisited', dekte de lading volledig. Uw recensent was wat later uit Hilversum vertrokken (maar kwam net op tijd binnen) en verwachtte het daarom met een staanplaats te moeten doen. Dat viel mee, er was een keuze aan zitplaatsen. Wat niet lag aan de voorpubliciteit en de roem van Wallace, maar aan het voetbal dat veel jazzliefhebbers aan het televisietoestel kluisterde. De intro was magnifiek. Een verlaten podium en Bennie Wallace kwam achteloos spelend de zaal in, gevolgd door de keurig in kostuum zittende ritmesectie. Met 'You are so beautiful' werd de spits afgebeten. Het zat meteen geramd. Alvin Queen bleek een trefzekere slagwerker te zijn, die 'music talks' met bassist Boller deed en ook een zeer stevige basis was voor tenorist Bennie Wallace. Queen behoort mijns inziens samen met Max Roach en Art Blakey tot één der grootste in zijn vakgebied. 'The Girl from Ipenama' van Jobim gaf Queen alle kans zijn latinkant te etaleren. Heel mooi was de ingetogen versie van 'I'll Never Smile Again', een weemoedige verwijzing naar Coleman Hawkins.



De trefzekere slagwerker Alvin Queen. (Archieffoto: Tom Beetz)

Ook in de tweede set (na een opvallend korte pauze) ging het trio er goed tegenaan. In 'South of the Border' bewees Boller in een minutenlange bassolo dat zo'n solo door inventief spel niet saai hoeft te zijn. Toen Wallace het nummer 'In a Sentimental Mood' van Duke Ellington aankondigde ging er een instemmend geroezemoes door de zaal. Het was meteen een prachtige afsluiter. Na een langdurig en aanhoudend applaus kwam het trio terug voor een toegift. Het was een mooi concert dat tot de laatste noot bleef boeien en dat kun je niet altijd zeggen. (Ton Luiting)

"Als je tegenwoordig een gig speelt, zit er geen enkele musicus in het publiek. In de Blue Note of de Vanguard zitten bijna alleen maar toeristen. Jazz is echter geen kauwgomcultuur die op MTV is te zien en een paar minuten 'hot' is." **Eric McPherson (JazzThing, april/mei 2007)**

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

RUUD BREULS AND FRIENDS

Bezetting: Ruud Breuls (tp), Bart de Win (p, voc), Paul Berner (b) en Erik Ineke (dr).

Datum en plaats: 4 oktober 2007, De Otter te Oud-Loosdrecht.

EEN HOMMAGE AAN CEES SLINGER

Na een avond toptalent in het Bimhuis (zie de recensie van het Bennie Wallace trio), de volgende dag op de fiets naar Oud-Loosdrecht voor een hommage - van een gelegenheidsformatie - aan de overleden pianist Cees Slinger. Alle uitvoerenden waren aanwezig bij de uitvaartdienst. Slinger heeft vele voetstappen in radio-, tv- en opnamestudio's in het Gooi staan en deze hommage in het voormalige jazzwalhalla in Loosdrecht was dan ook meer dan terecht. Er hing in deze normaal luidruchtige jazzclub een ongewoon serene sfeer. Het kwartet ging van start met 'Little dance' en in de goede Slinger-traditie soleerden allen. Pianist Bart de Win ontpopte zich als een goede blueszanger in 'Georgia on my mind'. Nadat was aangekondigd dat Cees Slinger niets liever had dan dat er muziek zou worden gespeeld, werd het zeer stil. In 'Bolivia' bewees Breuls vervolgens dat hij de bugel en trompet mooi bespeelt. Hij verdiende zijn sporen onder meer in het Metropole Orkest. Eric Ineke sloot de compositie af met een fraaie langgerekte drumsolo. In het daarop niet aangekondigd nummer had Bart de Win de parelende piano-noten van wijlen Cees goed in de vingers.

In de tweede set kwam tenorist Sjoerd Dijkhuizen binnen en was The Diamond Five-sound compleet. In 'No One Like You' kroop Ineke in de huid van John Engels en blies Dijkhuizen brede tonen; de sfeer van de Sheherezade was heel dichtbij. Onder de gegeven omstandigheden past het niet om juist te doen over de muzikale prestaties. Maar ik wil wel kwijt dat dit optreden een prachtig eerbetoon was aan één van de meest sympathieke pianisten die Nederland ooit heeft gekend. Met een dichtgeknepen keel fietste ik in de avondlucht naar Hilversum.

(Ton Luiting)

VAN GERSHWIN TOT SJOSTAKOVITSJ

Bezetting: Rotterdams Philharmonisch Orkest onder leiding van James Gaffigan, Eric Vloeimans (tp) en Jeroen van Vliet (p).

Datum en plaats: 7 oktober 2007, De Doelen te Rotterdam.

VLOEIMANS EN HET ROTTERDAMS PHILHARMONISCH ORKEST SCHRIJVEN GESCHIEDENIS

Wat aanvankelijk leek op een normaal promenadeconcert in de statige Doelen, ontpopte zich op het eind in een kortstondige, heftige verhouding met jazzmuziek. Componist Paul M. van Brugge was ervoor verantwoordelijk; hij schreef 'Double Concerto for Piano and Trumpet'. Van Brugge is docent compositie aan de jazzafdeling van het Rotterdamse Conservatorium en componeerde muziek voor tientallen films. Zijn laatste werk werd uitgevoerd door het Rotterdams Philharmonisch Orkest (RPHO) met als solisten Jeroen van Vliet op de vleugel en trompettist Eric Vloeimans. Dit stuk was het slot van een programma van modern-klassieke muziek met delen van Gershwin ('Cuban Overture'), Weill, Milhaud en

Sjostakovitsj ('Jazz-suite nr. 2'). Deze composities zijn 'modern', ze zijn voorzien van flink wat ritme en verwijzen naar de salonmuziek van de jaren twintig. Dirigent James Gaffigan (1979) manoeuvreerde het grote orkest swingend door het repertoire.



V.I.n.r. Van Brugge, Vloeimans, Van Vliet en Gaffigan in de solistenkamer van De Doelen.
(Foto: Joke Schot)

Het was een contrastrijk concert voor een overwegend ietsje ouder publiek. Eric Vloeimans kwam op in een fuchsialeurige kostuum, geweldig! Met (alweer) een Edison op zak moest Vloeimans zich nu bezighouden met uitgebreide bladmuziek. De lange modern-klassieke compositie is geschreven met veel gevoel voor drama. De muziek is soms dreigend, groots en tegelijk uiterst subtiel. Beide solisten kregen alle vrijheid om te soleren in de weidse akoestiek van de Grote Zaal. Vloeimans maakte daar royaal gebruik van en nam de tijd om ermee te experimenteren. Hij blies twee keer over de snaren van de vleugel waarna de resonerende klanken vanuit de vleugel de muistille zaal in stroomden. Na afloop zei Eric genoten te hebben van de akoestische eigenschappen van de zaal. Zijn solo's waren imponerend én ontroerend, introvert én expressief. Doordat Van Brugge deze soloruimte in zijn compositie had gereserveerd, ontstond een vruchtbare symbiose van klassiek en jazz. Zelfs dirigent James Gaffigan wist met het grote orkest te improviseren. Soms legde hij alles stil en wachtte geduldig op de twee solerende jazzmuzikanten. In de laatste minuten speelden alle orkestleden een gewone 'C'. Die toon huppelde van links naar rechts door het orkest terwijl Van Vliet en Vloeimans improviseerden. Bij klassieke muziek is het vaak zo dat de dirigent en de solisten elkaar met een korte handdruk bedanken; maar hier werd uitgebreid omhelst. Vloeimans en Van Vliet zijn toch meer gevoelsartiesten. In een intieme jazzclub zijn zij op hun best. Maar de samenwerking met het RPHO was bijzonder en het resultaat geweldig. In de wandelgangen werd nog over het concert nagesproken. Zo werd er gehoord: "Eén keer is het wel leuk...", en "Wat een man met dat malle pak!". Tsja, lang niet iedereen kan geïmproviseerde muziek waarderen en begrijpen, maar met dit prachtige werk is wel degelijk geschiedenis geschreven.

(Peter J. Korten)

Maandlijks wordt onze website gemiddeld 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

AMINA FIGAROVA QUINTET

Bezetting: Amina Figarova (p), Ernie Hammes (tp), Bart Platteau (fl), Wiro Mahieu (b) en Chris Strik (dr).

Datum en plaats: 30 september 2007, Jazzclub Langs de Lijn te Bussum.

EEN OVERROMPELEND CONCERT

Amina Figarova was in oktober 2006 de eerste jazzmuzikant die het publiek in Langs de Lijn misstijl kreeg. Ook ditmaal lukte haar dat wonderwel weer. Zij speelde met haar begeleiders uitsluitend eigen composities. Er werd geopend met 'Emptiness', opgedragen aan de dag daarvoor overleden pianist Cees Slinger. De melodie had een rouwverwerkende klankkleur die eindigde met een magistraal chorus van trompettist Hammes.

Aan Figarova is duidelijk te merken dat zij oorspronkelijk klassieke muziek studeerde. Haar spel en haar composities zoals 'September Suite' hebben een duidelijke opbouw en uitwerking. In de twee sets van ruim een uur speelde het kwintet stukken uit deze suite en uit de reeks 'Come Escape with Me', en een paar nieuwe composities zonder titel. Chris Strik kreeg met zijn drumsolo, die snoeihard opende en zeer stil eindigde, een lang applaus. Hij maakte zijn nickname 'Buckshot' meer dan waar. Ook ditmaal gooide fluitist Bart Platteau hoge ogen met zijn exuberant spel. Maar de grote verrassing van de middag was trompettist Ernie Hammes. Wat een spel, wat een toonvorming, wat een volume. In mijn enthousiasme stootte ik mijn buurman aan en zei: "Het lijkt wel de vroegere Kenton-trompettist Maynard Ferguson". Navraag leerde dat Hammes bij de latere Ferguson-band heeft gewerkt. Amina Figarova heeft met deze Ernie eindelijk een goede opvolger gevonden van Jarmo Hoogendijk.



Pianiste Amina Figarova kreeg de zaal misstijl.
(Archiefphoto: Tom Beetz)

Amina Figarova's optreden was een overrompend concert van hoog niveau, dat mij nog lang zal heugen. De organisatie had dit blijkbaar voorzien want de gebruikelijke keyboard was voor één keer vervangen door een heuse concertvleugel. (Ton Luiting)

Heeft u jazznieuws? Zo'n 2.500 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

PAUL VAN KEMENADE

Bezetting: Paul van Kemenade Kwintet met Les Frères Guissé en Herman van Haaren (voor de pauze), en het Metropole Orkest (na de pauze).

Datum en plaats: 12 oktober 2007, Harmonie te Leeuwarden.

HELEMAAL IN ZIJN ELEMENT

Tijdens het concert zag je altsaxofonist Paul van Kemenade denken: "Wat ontzettend leuk dat zij hier met mij meespelen. Wat een feest!" Voor het massaal opgekomen publiek was het ook een feest. Het is een zeldzaamheid dat je in Leeuwarden het complete Metropole Orkest kunt beluisteren, bigband mét strijkers. Dat was op 12 oktober het geval. Paul van Kemenade had het met Ben Scheper van Hothouse Redbad maar mooi geregeld. En dat omdat de kleine tovenaars iets heeft te vieren: hij is dertig jaar muzikant en heeft 25 jaar een kwintet. Voor de komende maanden heeft hij daarom een uitgebreide serie met totaal verschillende concerten georganiseerd. Drie daarvan zijn met het Metropole Orkest: in Tilburg, in Leeuwarden en in Amsterdam in het Muziektheater, waar de NPS opnamen maakte.

Het was een feest om zo'n fantastisch orkest te horen en zien spelen. De arrangementen van dirigent Jim McNeely en van Niko Langenhuijsen maakten van de kronkelende en grillige, maar onherroepelijk mooie stukken van Van Kemenade bijna klassieke composities. Vooral in de afsluiting van enkele stukken, zoals bij 'Freeze', klonken prachtig gearrangeerde strijkers. In 'Jajaja...M', opgedragen aan Charles Mingus, klonk gelukkig ook nog een beetje de voor Van Kemenade typerende grilligheid en gekte door. Ook werd daarin collectief geïmproviseerd door Ruud Breuls op trompet, Bart van Lier op trombone, Leo Jansen op tenorsax en de vijftigjarige jubilaris op zijn altsax. Ondersteund door een groovend groot orkest.

Voor de pauze trad Paul van Kemenade met zijn behoorlijk vernieuwde kwintet op. Bassist Wiro Mahieu en trombonist Louk Boudenstein zijn al aardig ingeburgerd. Pianist Rein Godefroy komt net kijken. Pieter Bast zit als altijd achter de trommels. Het kwintet was voor de gelegenheid aangevuld met violist Herman van Haaren en de gebroeders Guissé uit Senegal. Afwisselend werden er Nederlandse en Senegalese stukken gespeeld. Zelfs in de oorspronkelijke kwintetstukken kregen de gebroeders Guissé gelegenheid om hun liederen door de muziek te vlechten. Een mooie integratie van culturen en gewoonten. Bij de eerste nummers kreeg je het gevoel dat de muzikanten niet goed durfden los te gaan. Tekennend was bijvoorbeeld dat het stuk 'Stranger than Paranoia' niet echt gaf wat de titel suggereerde. Juist het buiten de paden treden en zoeken naar het onbekende is tekenend voor dat stuk. Pas tegen het einde van de set kwamen de muzikanten echt los. Na het optreden van het kwintet met de Senegalezen, werden we nog vergast op het duo-optreden van Paul van Kemenade met pianist Michiel Braam. Het plagerig getitelde 'Bramen plukken' werd deze avond knallend neergezet. Met zijn tweeën zetten ze een mooie spanningsboog in het stuk neer. Aan het eind van de avond keerde Braam nog even terug. In 'Third Call' schoof de pianist van het Metropole Orkest, Hans Vroomans, bescheiden opzij om zijn collega de gelegenheid te geven nog een stukje duo met Van Kemenade te spelen. Weer verrassend en avontuurlijk. (Hessel Fluitman)

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

BANDEN ONDER LAGEN STOF

De wegen van de 'hoge heren' van de grote muziekmaatschappijen zijn en blijven ondoorgrondelijk. Veel van hun oude opnamen blijven onaangeroerd in de archieven liggen. Neem nu Universal, voorheen Polygram. Eind jaren tachtig had ik daar regelmatig contact mee, dat wil zeggen met producer Cees Schrama. Hij benaderde mij indertijd met het plan om een aantal cd's uit te brengen die tussen 1959 en 1964 in Engeland waren verschenen op het Columbia-label, onder de naam Lansdowne Jazz Series. Daarin zaten opnamen van vele grote namen uit de Engelse traditional en mainstream jazz, onder anderen Chris Barber, Acker Bilk, Terry Lightfoot, Alex Welsh, Sandy Brown en Al Fairweather. De platen werden in die tijd zeer goed verkocht, immers het was de tijd van de 'trad'. Maar toen de hoogtijdagen hiervan voorbij waren, werd er lange tijd niets meer gedaan met deze opnamen die in die vroegere jaren geproduceerd waren door de onafhankelijk producer Dennis Preston en zijn maatschappij Record Supervision. Preston verkocht in de jaren tachtig bijna alle banden aan Polygram. De eerste die er toen wat mee deed was de voorganger van Cees Schrama, wijlen Fred Stam. Hij zorgde voor acht lp's in de serie British Traditional Jazz. Bij de intrede van de cd pakte Schrama de serie weer op en verschenen er cd's van onder anderen Acker Bilk, Ken Colyer en Chris Barber. Aanvankelijk werden deze plaatjes redelijk goed verkocht en mocht ik er nog enkele samenstellen voor bijvoorbeeld de Duitse Polygram. Dat was vrij gemakkelijk, niet alleen door mijn kennis van deze muziek, maar ook omdat alle banden in Baarn lagen. Een paar jaar later bleek de verkoop toch behoorlijk tegen te vallen, in ieder geval voor een grote maatschappij als Polygram. Einde dus van de reïssues uit de Lansdowne Series. Ondertussen was de Engelsman Paul Adams gestart met zijn eigen jazzlabel Lake waarop hij vooral Britse traditional jazz uitbracht, zowel eigentijdse opnamen als reïssues (Ken Colyer op Decca). Dat was een schot in de roos, want vele liefhebbers in Europa konden hun verzameling nu uitbreiden of vernieuwen. Al gauw was zijn grote wens om de Lansdowne Jazz Series op zijn label te mogen uitgeven. Het kostte hem helaas heel wat jaren van onderhandelen voordat hij met - nu - Universal een (erg dure) deal kon sluiten. En toen bleek ook dat de banden spoorloos waren. Het duurde weer maanden en maanden voordat men wist waar ze lagen! Toen het eenmaal zover was bracht Lake regelmatig cd's uit met de door velen zo geliefde opnamen. Het moest allemaal evenwel binnen een tijdsbestek van vijf jaar. Maar die tijd is hem niet gegund. Met nog vijf te gaan heeft Universal zijn laatste verzoek afgewezen, omdat ze er zelf plannen mee zouden hebben. Ik ben zeer benieuwd waarmee ze voor de dag zullen komen. Vermoedelijk met niets, want (traditional) jazz verkoopt nu eenmaal heel slecht. Trouwens, het cd-tijdperk lijkt ook z'n einde te naderen. Nu liggen bij diverse maatschappijen de dozen met banden onder lagen stof en is het voor mij een raadsel waarom men de kleinere labels het niet gunt er toch nog een kleine groep liefhebbers mee te plezieren.

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (<http://home.tiscali.nl/tradjazz>) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

PRIKBORD



Playboys - Chet Baker en Art Pepper, beiden nog zeer fotogeniek in 1956, poseerden niet zelf voor de cover van hun nieuwe Pacific Jazz album 'Playboys' (zie de bespreking in de vorige JazzFlits). Die rol was toebedeeld aan een topless jonge vrouw, die voor elke ronding een handspeelpop hield. Het album stond kort daarna in de etalage van platenzaak Midway in Amstelveen, die inhaakte op Chets populariteit na diens concert op 17 september 1955 in het Concertgebouw. Hugh Hefner van het kersverse blad Playboy ergerde zich aan de naamspeling in combinatie met de pronte dame en de exact gelijke logoletters. Maar de lokale politie ergerde zich vooral aan de minimaal zichtbare boezem. De winkelier kreeg de opdracht een bruine papieren strook horizontaal over het front te plakken op straffe van inbeslagname en boete wegens het geven van aanstoot. Het suggestieve ontwerp van Chuck Hyman met de foto van Peter Gowland kreeg zo optimale aandacht. (Han Schulte)

NIEUWSFLITSEN

WKCR New York - Het (internet-)radiostation WKCR New York is gered. WKCR stond na 66 jaar commercial-free uitzenden op de rand van faillissement, maar heeft de afgelopen weken door giften van luisteraars het voortbestaan kunnen verzekeren. Het station zendt veel jazz uit. Op 21 november wordt bijvoorbeeld de klok rond aandacht besteed aan de muziek van saxofonist Coleman Hawkins. (<http://www.columbia.edu/cu/wkcr/jazz/load.html>)

Jack Wilson - Pianist Jack Wilson (1936-2007) overleed 5 oktober in het Veteran's Medical Center in Northport, NY, aan de complicaties van diabetes. Hij speelde met Dinah Washington, Sarah Vaughan, Esther Phillips, Nancy Wilson en veel (jazz)zangers. Voor tv-series als Peyton Place en de Bop Hope Show schreef hij de muziek. Daarnaast maakte hij als leider albums voor Atlantic en Blue Note. Wilson had een lyrische bebopstijl en was in ons land actief op het NOS Jazz Festival in 1980 en in Jazzcafé De Kroeg in 1984.

National Jazz Center - Het plan voor een National Jazz Center in New Orleans staat op losse schroeven. De eigenaar van het Hyatt Regency Hotel aldaar, die het plan maakte, heeft wegens de gebrekkige coördinatie bij de wederopbouw na de Katrina-ramp, het beschadigde hotel en de grond verkocht. Het zes miljoen dollar kostende project omvatte een ruim zesduizend m2 groot centrum, een evenementenpark en de huisvesting van het New Orleans Jazz Orchestra.

JAZZRADIO TOP 10



1. **New York Voices**
A Day Like This
2. **Eric Alexander**
Temple Of Olympic Zeus
3. **Gerald Wilson Orchestra**
Monterey Moods
4. **Billy Taylor & Gerry Mulligan**
Live at MCG
5. **McCoy Tyner**
McCoy Tyner Quartet
6. **Herbie Hancock**
River: The Joni Letters
7. **Jackie Ryan**
You And The Night And The Music
8. **Dee Dee Bridgewater**
Red Earth
9. **Cyrus Chestnut**
Cyrus Plays Elvis
10. **Sonny Fortune**
You And The Night And The Music

De Jazzradio Top 10 geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.

theJAZZ HMV TOP 10

1. **Keith Jarrett, Gary Peacock en Jack DeJohnette**
My Foolish Heart
2. **Harry Connick Jr**
My New Orleans
3. **Herbie Hancock**
River: The Joni Letters
4. **Peter Cincotti**
East Of Angel Town
5. **Gilad Atzmon & The Orient House Ensemble**
Refuge
6. **Manu Katche**
Playground
7. **Stacey Kent**
Breakfast On That Morning Tram
8. **Bill Evans**
Everybody Digs Bill Evans
9. **Bettye LaVette**
Scene Of The Crime
10. **Gwyneth Herbert**
Between Me & The Wardrobe

De theJazz HMV Top 10 geeft een overzicht van de best verkochte jazzalbums van de Britse (internet)platenzaak HMV en wordt samengesteld in samenwerking met de digitale Britse radiozender theJazz.

BIMHUIS

Concerttips van Jaap Lüdeke

Het zal wel niets te maken hebben met de grauwe novem-bermaand, maar het programma van het Amsterdams Bimhuis kan voor veel fans de komende weken zeker enige verlichting brengen. Dinsdag 6 november komt het trio van de veelzijdige tenorsaxofonist **Joshua Redman**. Wie zijn concert op North Sea Jazz 2007 heeft gemist krijgt bij deze een niet te versmaden herkansing. Op zaterdag 10 november speelt de gelauwerde kraakheldere formatie Gatecrash van, onderscheiden bij de vleet, de trompettist **Eric Vloeimans**. Zondag 11 november, weer een aanbeveling, is het kwartet van tenorist **Ravi Coltrane** er. Verwijzingen naar zijn beroemde vader zijn nu toch eindelijk overbodig? Wel vraag ik speciale aandacht in het kwartet voor pianist Luis Perdomo. Dan donderdag 15 november, nog zo'n kei: de snelste en 'gekste' saxofonist van het westelijk halfrond, **James Carter & De Nazaten**. Die tekenen voor de Surinaamse invloeden tijdens dit bijzondere optreden. Op vrijdag 16 november speelt de splinternieuwe groep **Mona Lisa Overdrive** onder leiding van bassist Stefan Lievestro met onder anderen de 'geladen' gitarist Jesse van Ruller. Hij, Van Ruller, tapt nu uit een geheel ander vaatje. De Overdrive debuteert nu met een cd op Mainland Records.

JAZZ INTERNATIONAL RDAM

Concerttips van Peter J. Korten

Met het verschijnen van deze Jazzflits is het concert 'Bassdrumbone' van Ray Anderson, Mark Helias en Gerry Hemmingway in Lantaren/Venster net achter de rug. Maar er zijn nog minstens drie concerten de moeite waard. Op 10 november doet **David Murray** Rotterdam weer aan met zijn Black Saint Quartet. Met dit concert zal hij teruggrijpen naar zijn Amerikaanse jazzroots. Op piano de jonge ontdekking Lafayette Gilchrist. Lantaren/Venster. De 17^{de} speelt **Jack DeJohnette's The Ripple Effect**, ook in Lantaren/Venster. De drummer speelde al met zowat alle jazzgrootheden en brengt nu een moderne mix waarin reggae, dance en Afrikaanse invloeden te horen zijn. John Surman speelt diverse blaasinstrumenten en Marlui Miranda zorgt voor de vocalen. Ik ben benieuwd! In de Doelen op vrijdag 23 november het duo **Ramon Vallé en Eric Vloeimans**. Dit duo is wel vaker in het land te horen en te zien. Ze zijn uiterst creatief en razend wendbaar. Latininvloeden en Europese improvisatie zullen elkaar ontmoeten. Misschien moesten ze samen maar eens een cd maken...

JAZZFLITS

LAATSTE NIEUWS

AMBROSE AKINMUSIRE WINT THELONIOUS MONK INT'L JAZZ TRUMPET COMPETITION

De Nigeriaanse trompettist Ambrose Akinmusire heeft zondag 28 oktober te Los Angeles de Thelonious Monk International Jazz Trumpet Competition gewonnen. Hij krijgt een studiebeurs van 20.000 dollar. De jaarlijkse wedstrijd is een prestigieuze competitie voor aanstormend talent.

Akinmusire groeide op in de VS en speelt sinds zijn twaalfde trompet. Hij studeerde aan de New Yorkse Manhattan School of Music, waar hij les kreeg van Steve Coleman. De jonge trompettist toerde in 2001 door het Verre Oosten met Herbie Hancock en Wayne Shorter. Ook speelde Akinmusire met Joe Henderson, Christian McBride, Joshua Redman en het San Francisco Jazz Collective.

Het prestige ontleent de Thelonious Monk Competition aan het gegeven dat de winnaars regelmatig uitgroeien tot internationale bekendheden en aan de grote namen in de jury. Dit jaar mochten de finalisten hun kunnen tonen aan hun 'collega's' Herb Alpert, Terence Blanchard, Roy Hargrove, Hugh Masakela, Don Sickler en Clark Terry. Ook de kersverse NEA Jazz Master Quincy Jones was jurylid.

Ieder jaar staat in de Thelonious Monk International Jazz Competition een ander instrument centraal. Eens in de zoveel tijd staat de wedstrijd open voor vocalisten. Gitarist Jesse van Ruller won de wedstrijd in 1995 en vorig jaar werd de in Utrecht wonende Amerikaanse pianist Gerald Clayton tweede. De wedstrijd wordt georganiseerd door het Thelonious Monk Institute of Jazz; dit jaar voor de 21^{ste} keer.

VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1:

JAZZPROGRAMMERING RADIO 6

Op Radio 6 duurt het jazzblok op zondag van 12.00 tot 19.00 uur. Wekelijks zijn een concertopname te horen en de programma's Spinning the Blues, Off the Record en Het Paleis van de Weemoed. Iedere eerste en derde zondag is om 16.00 uur het programma Lüdeke Straightahead(?) te beluisteren. Eens in de maand worden onder meer The Jazz Connection, Tussen Swing en Bop en Het Grote Geluid uitgezonden.

Door de aanpassing van de programmering zijn de programma's Holland Jazz van Jan Verweij, Holiday for Hipsters, Rhythm is our Business en The Art of the Improvisers (incl. Off the Beaten Tracks, Karavan'serai) voortaan alleen nog op dinsdag via internet op de ConcertZender te beluisteren. Radio 6 zendt uit via de kabel en internet.

CORRECTIES

De berichtgeving in de vorige JazzFlits behoeft enige correcties. Zo spraken wij in een bericht over de MOBO-Award van Soweto Kinch over zangeres Amy Whitehouse. Dat had **Amy Winehouse** moeten zijn.

Verder werd in de recensie van Baba Sissoko's cd 'Bamako Jazz' Ewout Pierreux als pianist opgevoerd. Dat had **Fabian Fiorini** moeten zijn.

Ten slotte verzuimden we in het bericht over de toekenning van een Edison aan saxofonist **Michael Brecker** op te merken dat hij deze onderscheiding postuum krijgt. Dit had erbij moeten worden vermeld.

JAZZJOURNALIST GARY GIDDINS OVER

...halfgare producers:

"Het probleem van jonge musici tegenwoordig is dat ze in de war worden gebracht door halfgare producers die wanhopig op zoek zijn naar sterren en hen daarom dwingen om hun talent met allerlei luizige compromissen te verkwanzelen. Ik heb Bruce Lundvall in zijn Columbia-tijd Arthur Blythe onder de aandacht gebracht. Zijn platen verkochten niet bijzonder goed, maar ze hadden een kwaliteit die ook nu nog overtuigt. Toen Lundvall vertrok werd hij door een idiote producent vervangen, die van Blythe een Kenny G-achtige plaat wenste. Die plaat was het einde van een veelbelovende carrière. Blythe verloor zijn fans en uiteindelijk werd hij ook nog door het label ontslagen. Een plaat die om louter commerciële redenen wordt gemaakt en die succesvol is, kan meer schade voor een kunstenaar aanrichten dan wat ook."

...het ontbreken van een jazzinfrastructuur:

"Het probleem is dat er tegenwoordig geen infrastructuur voor de jazz is. Er zijn geen producenten meer die een programma samenstellen waarmee ze Jason Moran, Sean Jones, Bill Charlap, Greg Osby & Co langs de Amerikaanse scholen laten toeren. Dave Brubeck is zo een ster geworden. Ik ken veel musici die alleen nog op Europese en Japanse festivals spelen. Omdat er in de VS geen commerciële jazzstations meer zijn, is reclame voor cd's ook niet meer mogelijk. Men kan alleen maar hopen dat een van de door luisteraars betaalde jazz-zenders een plaat onder de aandacht brengt."

...grote producenten:

"Toen Miles Davis bij Prestige onder contract stond, nam hij twaalf uur muziek op en daaruit werden dan vier albums samengesteld. Bij Columbia was dat anders. George Avakian eiste van Miles steeds weer iets nieuws, waardoor hij zich in die jaren kolossaal ontwikkelde. Alleen grote producenten weten ideeën te ontwikkelen waardoor musici groeien. Zulke producenten zijn er helaas niet meer, daarom verschijnt er ook zoveel rommel op cd."

Bron: JazzThing, sept/okt 2007

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl.

Vaste medewerkers: Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz en Tony Daenen. **Bijdragen: JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl.

Beheerder website: Henk de Boer.

Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.